

Mirko Kunčič:

Bolna deklica in pomlad.

Sklonili so tiho se k oknu kostanji
in zašepetali v srce bolni Tanji:

»Ta vzdih pritajeni, te grenke solzé —
zakaj je tak žalostno tvoje srce?
Na polje, kjer sence ni črne nobene,
na polje, kjer solnce vso žalost prežene!«

Na polje! ... Na polje! ... Vse kliče, šumi,
vse vabi z rokami prečudežnimi — — —

Zaplakala deklica v spojo bridkost:
»Ko v kletko ujeta je moja mladost ...«
Tam zunaj za druge že zvončki cveto —
za njo pa ni zlate pomladi, za njo.

Mirko Kunčič:

Andrejček bi rad solnca.

Jaz bi rad solnca, zlatega solnca!
Mama, povej, kod je solnce doma?
Joj, da bi znal kakor ptička leteti,
šel bi za njim do konca sveta.

Očka je rekel: »Veš, sinko moj dragi,
solnce je čudežna božja luč:
kamor posveti, budi se življenje.
Solnce ima do kamrice ključ,
kjer kot jetnik tvoje zdravje vzdihuje ...«

Mama, povej, bo kdaj k meni prišlo,
če ga bom prav lepo klical in prosil?

»Sinko, bojim se, da ga ne bo.
V temnih, zaduhlih podzemskih izbah
solnce nikoli ni prazničen gost.
V izbah podzemskih le gostje so mrki:
beda, bolezen in glad in bridkost.